

Zid na meji proti Janši

V ZDA je z vetom prvič udaril predsednik Donald Trump, ker mu vse močnejši demokrati onemogočajo gradnjo zidu na meji proti Mehiki. Skoraj hkrati se je prvi veto, kar imamo vlado Marjana Šarca, zgodil tudi v Sloveniji, kjer vladajoči gradijo drugačen vrste zid na meji. Z vetom so tu udarili državni svetniki, ker so z dvigom plač v javnem sektorju vladajoči lani krepko zarezali v proračune občin, niso pa jim dodelili dovolj denarja, da bi občine to plačale. Enako so zarezali v proračune zdravstva, kjer je več za plače super za zaposlene, a če vlada ne zagotovi tudi dodatnega denarja, to pomeni manj za zdravljenja. "Delovnemu ljudstvu" bomo dali več, je zid, ki ga proti SDS Janeza Janše v koaliciji gradita Levica Luke Meseca in vladni peterček. Morebitne težave, ki jih s tem povzročajo, nameravajo reševati pozneje. Nič, razen notranji spori, jih za zdaj ne more ustaviti. Kot v ZDA Trumpa. Težava vladajočih pa je, ker SDS tej gradnji zidu z višanjem plač in ugodnosti ne nasprotuje. Čaka.

Nekaj višanj je zaradi gospodarske rasti tudi povsem upravičeno. Čakajo pa v SDS na posledice pretiravanj in slabo premišljenih rešitev, ko bo priletel račun. Ki so ga občine že opazile. Pa ne gre le za plače. Delitev je temelj vladanja. Alenka Bratušek in Miro Cerar sta si po izgubljeni oblasti na volitvah z novincem Marjanom Šarcem zagotovili še nekaj let dobrih služb in poslov, zdaj morajo le še ljudi prepričati, da so res za to volili. Novi premier nastopa ambiciozno. Pri plačah v javnem sektorju so vsoto iz 371,8 milijonov januarja

lani povečala na 402,5 milijona januarja letos. Za 8,3 odstotka. Hkrati je vlada povišala minimalne plače in socialne pomoči. Napovedali so še, da bodo s spremembo davčnega sistema povišali plače vsem zaposlenim, z višjim odmernim odstotkom pa pokojnine. Pa več denarja bo za šolstvo, kulturo...

V državah, ki imajo lastne valute, takšna politika višanj, če gre predaleč, sproži inflacijo, ker dodaten denar za plačilo povišanj nima resnega temelja in zniža vrednost valuti. To je bila zgodba socialistične Jugoslavije. A tega vladajočih politikov ni strah. Nimamo lastne valute in posledice bodo drugačne. Če ne bo strme gospodarske rasti, bodo državo še dodatno zadolžili, tega pa so ljudje tako že vajeni. Strmi rasti zadolževanja države smo priča že deset let. Načrt je, da se bo to odplačevalo nekje v daljni prihodnosti. Vsekakor ne v času tokratne koalicije in vlade. Zanimivo je, da mladina, ki je zadnje dni protestirala za ekološke cilje, ne opazi, da se v zadolževanja skriva nekaj zelenih alternativ, ki jih ne bodo videli. Šarčeva koalicija ni prva in ne edina, ki plačilo zapitka prelaga nanje. Najbolj skrajno so to pot nekoč izbirale koalicije v Grčiji. Slovenijo pa je takšna politika vlade Boruta Pahorja nekoč, ko so bile mednarodne razmere manj ugodne, pripeljala na rob, ko bi skoraj zmanjkalo za pokojnine in plače. Da se težave lahko ponovijo, nakazuje nekaj znakov. Ne le ohlajanje rasti po Evropi, ki je naš največji trgovinski partner, kar lahko še zaostri Brexit. Dodatno skrbi, ker vladajoči javno napovedujejo, da bodo denar, ker je jasno, da pa vse le ne bo prišlo iz zraka, pridobili s povišano obdavčitvijo podjetij in državljanov, ki niso najslabše plačani, denar za višanje pokojnin pa s podaljšanjem dobe za upokojitev. Podjetniki, večina tajkunov sodi k sedanji vladni koaliciji, se na napovedi, da jih bo država bolj gulila, praviloma ne odzovejo z odpiranjem denarnic. V skrajnem primeru vržejo svojo lastno vlado, če se pokaže, da bolj škodi kot koristi. Za pokojninski sistem pa tudi vemo, da se zaradi premalo otrok in vse daljše življenjske dobe finančno tudi

brez povišanj na daljši rok ne izide.

Trumpu se z zidom mudi, ker ga prihodnjo leto čakajo volitve. Kompozicija množice pri nas vladajočih strank pa že na začetku mandata potrebuje velike in odmevne zmage, ker jim volivci pravega mandata za vladanje niso dali. Pa še evropske volitve so pred njimi, ki jih nočejo izgubiti. A to ne pomeni, da jih ne veže močno vezivo, ki se sestoji iz več prvin. Prva je strah pred možnostjo, da bi vlado sestavil Janez Janša s SDS, ki je kljub velikanskim vložkom, da mu to ne bi uspelo, na volitvah dosegel krepko višji rezultat kot katerikoli druga stranka. Druga prvina, ki veže majhne vladajoče stranke, je nevarnost še četrlih zaporednih predčasnih volitev, na katerih jih lahko volivci še bolj odpihnijo. Tretje vezivo pa je, da je vladanje sladko in ponuja številne ugodnosti in prednosti.

A pravljice je prej ali slej vedno konec. In na koncu jih čaka Janša.